

Arrest

nr. 64 129 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 12 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 3 maart 2011 aan verzoekster is ter kennis gebracht en die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Betrokkene heeft bij zijn aanvraag 9bis een arbeidscontract voorgelegd van de firma M. sprl, opgesteld op 26.10.2009. Onze diensten hebben vervolgens betrokkene op 10.06.2010 aangeschreven opdat betrokkene binnen de drie maanden een aanvraag voor een arbeidskaart B bij de gewesten indient. Op 14.09.2010 heeft het Vlaamse Gewest deze aanvraag echter geweigerd. Vervolgens stuurt betrokkene in een aanvulling een arbeidscontract op van de firma D, opgesteld op 01.11.2010. Dit contract kan echter niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene had immers drie maanden de tijd om een aanvraag in te dienen bij de gewesten. Betrokkene heeft dit wel gedaan met het eerste arbeidscontract en deze aanvraag werd geweigerd. Met het tweede arbeidscontract heeft betrokkene echter geen nieuwe aanvraag ingediend binnen de drie maanden. Daarenboven werd dit contract niet ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 zoals vermeld in de instructies van 19.07.2009. Bijgevolg kan dit contract niet aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, lokaal verankerd is, de Nederlandse taal beheerst, duurzame sociale banden in België heeft, de Belgische zeden en gewoonte verinnerlijkt heeft, de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt, Franse lessen gevolgd heeft en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 13.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 EVRM, verzoekers centrum van belangen bevindt zich in België) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en *"de algemene principes naar recht en meer in het bijzonder diegene van een gezond administratief beleid die wil dat elke beslissing op wettige en wettelijke toelaatbare motieven berust, enerzijds, en anderzijds het principe volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen na kennis te hebben genomen van alle elementen van de zaak de duidelijke beoordelingsfout, en de ontoereikendheid in de oorzaken"*.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"Overwegend dat verzoekster van mening is dat haar argumenten niet goed door tegenpartij geanalyseerd werden. Overwegend inderdaad dat verzoekster een aanvraag tot verblijfsvergunning geïntroduceerd heeft op basis van artikel 9bsi van de Wet van 15 december 1980. Dat deze wettekst voorziet dat bij uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde een identiteitsdocument te hebben, een aanvraag tot regularisatie van verblijf bij de burgemeester van de plaats mag geïntroduceerd worden. Overwegend dat ter ondersteuning van haar aanvraag verzoekster melding gemaakt heeft van een lang verblijf in België en van een goede integratie, verzoekster spreekt inderdaad het Nederlands en heeft goede noties van het Frans. Zij heeft eveneens een arbeidscontract bij haar aanvraag gevoegd. De aanvraag tot regularisatie is ontvankelijk geoordeeld omdat zij voor 15 december 2009 geïntroduceerd werd, maar niet gerond. Het feit overwegend dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard houdt in dat de eis de uitzonderlijke omstandigheden inhield voorzien door artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Overwegend dat de beslissing van de Minister gebaseerd is op de instructies die nietig verklaard werden, zodat men niet begrijpt waarom instructies die door de Raad van

State geannuleerd werden zouden moeten aangehaald worden om een aanvraag tot regularisatie van verblijf te aanvaarden of te weigeren. Overwegend dat de beslissing melding maakt van een termijn van drie maanden om een arbeidscontract voor te leggen, dat nergens in de wet (artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980) melding gemaakt wordt van een dergelijke korte termijn, dientengevolge weigeren het arbeidscontract van verzoekster in overweging nemen niet adequaat gemotiveerd is;

Overwegend dat de Minister het geheel van de elementen die hem voorgelegd worden in overweging moet nemen, dat in onderhavig geval verzoekster melding gemaakt heeft van een lang verblijf in België, van een plaatselijke verankering, van een goede beheersing van het Nederlands, van een vorming in het Frans, en dat zij duurzame banden in België heeft, dat op deze basis het verblijf van vele vreemdelingen geregulariseerd werd. Dat er bijgevolg geen enkele reden is opdat verzoekster niet zou kunnen geregulariseerd worden. De beslissing schiet tekort naar recht en feiten.

Uit al hetgeen voorafgaat:

Deze motivering is niet voldoende om de omstreden beslissing te baseren terwijl de geanalyseerde elementen redelijkerwijze tot een andere beslissing zouden moeten leiden. Dat er bijgevolg schending is van de verplichting tot motivatie vanwege tegenpartij; Overwegend dat een bestuurshandeling pertinent moet gemotiveerd zijn; Dat het op neer komt te zeggen dat er een oorzakelijk verband moet zijn tussen de weerhouden motivering en de omstreden beslissing; Dat bovendien de aangehaalde motivering toelaatbaar moet zijn naar recht. Welnu dit is niet het geval vermits de belangrijke elementen van dit geval niet in overweging werden genomen en als dusdanig de verplichting tot adequate motivering schenden. Dat men inderdaad moet weten dat de vastgestelde omstandigheden naar feite, en waarvan men begrijpt dat zij er de administratie toe geleid hebben een beslissing te nemen niet als geldige motieven kunnen erkend worden indien zij niet diegene zijn die de overheid toelaten ze in overweging te nemen. Dat de omstreden beslissing een motivatie inhoudt die geen rekening houdt met de concrete elementen die verzoeker aan de analyse van de Minister voorgelegd heeft. Overwegend bovendien dat de motivering van een administratieve akte voldoende, ernstig en pertinent moet zijn. Dat zij eveneens van nature moet zijn om de beslissing te kunnen rechtvaardigen die zij baseert.

Dat in onderhavig geval de beslissing die de regularisatie van verzoeker volgens hoger genoemde omstandigheden weigert niet op adequate wijze gerechtvaardigd is; De doctrine preciseert dat "Een beslissing motiveren, de doctrine vervolgt, betekent dat zij een juridisch of administratief karakter heeft — is de redeneringen uiteen zetten naar recht en naar feiten; het is vanwege de auteur van de akte de rechtvaardiging voor betrokkene aan het licht brengen van de toepassing van zijn bevoegdheid in functie van een bepaalde situatie" (Flamme, M.A.Droit Administratif Bruylant, Bruxelles, 1989, n°177). Het is haar in het kort uitleggen, de redenering uiteenzetten naar recht en naar feiten, het syllogisme dat haar als basis dient; het is officieel maken waarin en waarom de auteur van een beslissing gemeend heeft zijn bevoegdheid te mogen toepassen aan de feitelijke situatie tot dewelke zij zich richt (Lagase D. "La Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs" J.T., 1991, p. 737).

Dat in onderhavig geval de omstreden beslissing niet wettelijk uitlegt waarom aan verzoeker die een aanvraag tot regularisatie heeft geïntroduceerd deze regularisatie geweigerd werd terwijl hij alle wettelijke eisen in acht genomen heeft en alle vereiste documenten voorgelegd."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist door verzoekster, dat zij in haar aanvraag de toepassing heeft gevraagd van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8B 'duurzame lokale verankering en arbeid'.

De Raad stelt vast dat verweerder op alle door verzoekster ingeroepen argumenten is ingegaan. Tevens stelt de Raad vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard voor een machtiging tot verblijf, nu verzoekster om de toepassing van artikel 2.8B van de instructie vroeg, doch niet voldeed aan de voorwaarden. De aanvraag voor een arbeidskaart B op grond van het eerste arbeidscontract werd geweigerd en er werd binnen de drie maanden geen nieuwe aanvraag ingediend op grond van het tweede arbeidscontract. Daarnaast wordt ook gemotiveerd waarom verzoeksters integratie, haar verblijf sinds 2006, haar talenkennis, haar sociale banden niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster deze motieven kent nu zij ze betwist. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeksters middel wordt verder onderzocht vanuit de schending van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals hoger geciteerd, vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de "*Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.*"

Verweerder stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

De Raad merkt op dat in de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 is gesteld dat indien een vreemdeling een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, indient of actualiseert gedurende een termijn van "*3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009*" er ook rekening zal gehouden worden met zijn "*duurzame lokale verankering*". In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster binnen de termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, en meer specifiek bij schrijven van

12 november 2009, een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indiende. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoekster in dit schrijven uitdrukkelijk heeft verwezen naar voormelde beleidsrichtlijn en stukken aanbracht teneinde aan te tonen dat zij duurzame sociale bindingen heeft en over een arbeidscontract beschikt. Verzoekster betoogde meer specifiek zich in een situatie te bevinden zoals voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn en voegde bij haar aanvraag documenten toe teneinde aan te tonen dat zij sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft, dat zij familieleden en kennissen heeft in het Rijk, dat zij een arbeidscontract heeft met een minimum brutoloon van 1420 euro per maand en dat zij zich aanmeldde om een cursus Nederlands te volgen.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting en het feit dat verzoekster expliciet om de toepassing heeft verzocht van de criteria zoals ze werden vooropgesteld in de instructie van 19 juli 2009, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder zijn beoordeling te steunen op deze criteria.

Punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 luidde als volgt:

“2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. (...)

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Verweerder motiveerde in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Betrokkene heeft bij zijn aanvraag 9bis een arbeidscontract voorgelegd van de firma M. sprl, opgesteld op 26.10.2009. Onze diensten hebben vervolgens betrokkene op 10.06.2010 aangeschreven opdat betrokkene binnen de drie maanden een aanvraag voor een arbeidskaart B bij de gewesten indient. Op 14.09.2010 heeft het Vlaamse Gewest deze aanvraag echter geweigerd. Vervolgens stuurt betrokkene in een aanvulling een arbeidscontract op van de firma D, opgesteld op 01.11.2010. Dit contract kan echter niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene had immers drie maanden de tijd om een aanvraag in te dienen bij de gewesten. Betrokkene heeft dit wel gedaan met het eerste arbeidscontract en deze aanvraag werd geweigerd. Met het tweede arbeidscontract heeft betrokkene echter geen nieuwe aanvraag ingediend binnen de drie maanden. Daarenboven werd dit contract niet ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 zoals vermeld in de instructies van 19.07.2009. Bijgevolg kan dit contract niet aanvaard worden.”

De Raad stelt vast dat het in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, niet kennelijk onredelijk is om te verwijzen naar de termijn van drie maanden. Punt 2.8.B van de instructie stelt duidelijk dat verzoekster binnen de drie maanden hun dossier moet aanvullen met een positief advies of een arbeidskaart B,

afgeleverd door de Gewesten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster effectief werd aangeschreven op 10 juni 2010, met de vraag om binnen de drie maanden een aanvraag voor een arbeidskaart B in te dienen. Tevens blijkt ook dat verzoekster deze aanvraag tijdig indiende voor haar eerste arbeidscontract. Verzoekster betwist niet dat verweerder haar op 10 juni 2010 heeft aangeschreven, noch dat haar werkgever een aanvraag indiende, noch dat de aanvraag werd geweigerd. Verzoekster betwist evenmin dat zij voor het tweede arbeidscontract geen aanvraag voor een arbeidskaart B indiende binnen de drie maanden. Dienvolgens concludeerde verweerder op niet kennelijk onredelijke wijze, dat verzoekster niet voldoet aan criteria 2.8B zoals zij aanhaalde in haar aanvraag en haar geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt in tweede instantie dat de bestreden beslissing een motivatie inhoudt die geen rekening houdt met de concrete elementen die verzoekster aan de analyse van de minister/staatssecretaris heeft voorgelegd. Zij betoogt dat een motivering ernstig en pertinent moet zijn en dat *in casu* belangrijke elementen niet in overweging werden genomen. Hierdoor is de verplichting tot adequate motivering geschonden.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd aangaande de door verzoekster ingeroepen redenen waarom zij gemachtigd moet worden tot een verblijf. De Raad benadrukt dat verweerder niet enkel motiveerde aangaande het door verzoekster neergelegde arbeidscontract, doch ook aangaande de andere door verzoekster ingeroepen elementen, met name haar uitstekende integratie, het volledig beheersen van de Nederlandse taal en haar duurzame sociale banden in België. Zo motiveerde verweerder het volgende:

“Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, lokaal verankerd is, de Nederlandse taal beheerst, duurzame sociale banden in België heeft, de Belgische zeden en gewoonte verinnerlijkt heeft, de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt, Franse lessen gevolgd heeft en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk motiveerde aangaande de concrete situatie van verzoekster zoals zij ze heeft aangehaald in haar aanvraag. Verzoekster toont niet aan met welke elementen verweerder geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden in die zin dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Een schending van artikel 9bis of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN